

Bol človek, ktorého poslal Boh, volal sa Ján. Prišiel ako svedok vydať svedectvo o svetle, aby skrze neho všetci uverili. On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle. A toto je Jánovo svedectvo: Keď Židia z Jeruzalema poslali k nemu kňazov a levitov, aby sa ho pýtali: "Kto si ty?", on vyznal a nič nezaprel. Vyznal: "Ja nie som Mesiáš." "Čo teda," pýtali sa ho, "si Eliáš?" Povedal: "Nie som." "Si prorok?" Odpovedal: "Nie." Vraveli mu teda: "Kto si? Aby sme mohli dať odpoveď tým, čo nás poslali. Čo hovoríš o sebe?" Povedal: "Ja som hlas volajúceho na púšti: "Vyrovajte cestu Pánovi," ako povedal prorok Izaiáš." Tí vyslaní boli spomedzi farizejov. A pýtali sa ho: "Prečo teda krstíš, keď nie si Mesiáš ani Eliáš ani prorok?" Ján im odpovedal: "Ja krstím vodou. Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte. On prichádza po mne a ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi." To sa stalo v Betánii za Jordánom, kde Ján krstil. (Jn 1, 6-8, 19-28)

Pondelok:

Sú veci v živote veľmi jasné. Stojíme pred nimi, vidíme ich a poznávame. S učiteľom prírodopisu, biológie, fyziky či chémie stojíme pred vecami a javmi tohto sveta a spoznávame ich. Podľa toho, čo vidíme, čo počujeme, čo voniame a čoho sa dotkneme, podľa opisu, pohybu, miery či váhy vieme, že to je napríklad strom a dokonca vieme presne aký je druh, aký má názov a pod. Je ale aj svet ducha, svet bytostí, ktoré sú nehmotné a preto neviditeľné a nepočuteľné, nedotknuteľné, bez zjavu, bez vône a farby. Je to sám Boh, duša, anjeli a démoni, nebo a očistec, svätí a sväté v Božom kráľovstve, smrť i posmrtný život atď... Sú ľudia, ktorí takýto svet ducha neprípúšťajú a bez ostychu hovoria, že taký svet neexistuje. O tom, že to nie je logické, že potom všetko končí pre nich v akejsi hmle ničoty, o tom nech sa s nimi prie filozofia. My máme iný dôkaz a to sú „stýčné body“, body v ktorých sa spája svet ducha so svetom hmoty. Sám Boh si berie ľudský hlas a prihovára sa človeku a svoje slová necháva zapísať do svätej knihy Biblie, alebo sa prihovára a dotýka človeka udalosťami jednotlivcov i národov. Hovorí do našej duše i svedomia. No najjasnejším stretnutí sveta ducha Neba, samého Boha a človeka je Ježiš Kristus. Boh, ktorý si vzal ľudské telo a s ním i ľudský hlas, ľudskú dušu i ľudský cit, aby sa nám stal blízkym a zrozumiteľným. „Bude ich učiť sám Boh.“ - hovorí nám cez proroka a tak my stojíme pri Ježišovi a pýtame sa na to aký je Boh, aké je Nebo, aký máme byť my a čo nás čaká. „Počúvajte ho“ - odkazuje nám Ján, hoci **On sám nebol svetlo, prišiel iba vydať svedectvo o svetle.**

Utorok:

Keď stojíme pred človekom je to iné ako stáť pred stromom. Lebo strom je hmotný a my ho

vieme dopodrobna opísať, inak povedané, zmocniť sa ho našim rozumom. Človek je, ako sme si povedali iný. Je tajomstvom pre nás. Zostáva pre nás neustálym otáznikom. Tieto otázky môže a musí neustále mazávať a to iba tým, že dokazuje kým v skutočnosti je, tým že dokazuje svoju lásku, dôveru, úprimnosť voči nám i všetko to, čo od neho právom očakávame. Stojíme pred človekom ako pred tajomstvom. Človek ako žalmista hovorí je nevyspytateľný. Vonkajší zjav veľa prezrádza, ale nikdy nie všetko a ľahko nás môže oklamať. A tak sa pýtame jeho samého: Kto si? Povedz nám o sebe? Ukáž nám doklady? Odkiaľ si...? A tak prišli i za Jánom a pýtajú sa: Kto si? Preukáž sa? Tvoj zjav a tvoje skutky nám hovoria, že nie si len obyčajným človekom synom Zachariáša a Alžbety. „Ja som hlasom.“ - odpovedá. Hlasom, ktorý som prepožičal Bohu. Som hlasom – tlmočníkom Božej pravdy. Ja vám nemôžem odpustiť hriechy, to môže iba Boh, ja vám iba hovorím, kde robíte hriech a ako môžete získať Božiu priazeň. Tú získate úprimnosťou a pokorou, priznaním a vyznaním svojich hriechov a túžbou i snahou napraviť sa. Odpustiť však môže len Boh a hľa už prichádza... „**Stojí medzi vami.**“ A to, že bol hlasom Božej pravdy dokázal Ján tým, že zomrel za Božiu pravdu: „Nesmieš žiť s manželkou svojho brata.“

Streda:

Jestvujú poznatky závažné, všedné i banálne. A jestvujú poznatky podstatné. Ľudia sa neraz zháňajú za banálnymi až prázdnyimi poznatkami. Chcú vedieť, čo máva na raňajky filmová hviezda, kde prežil dovolenku nejaký športovec. Sú však aj poznatky podstatnejšie: Aká je najhlbšia hodnota života? Aký je jeho zmysel? Za akými poznatkami túžim? V čom sa prehľbujem? Je jedno poznanie, ktoré je trvalé a večné: „V tom je život večný, aby poznali teba, jediného a pravého Boha, a toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista.“ Toto je podstatné poznanie. Odkrýva zmysel všetkého a tým i zmysel nášho vlastného života. V ňom je zhrnuté všetko – všetky poklady múdrosti a vedy, všetky tajomstvá, všetka láska a záchrana sveta. Nemusím vedieť všetko, ako sa utvárajú snehové vločky, aké rozmery má vesmír. Nemusím poznať všetky romány a básne ani všetky športové výkony. Bez toho môžem žiť a celkom dobre. Jedno by som mal však poznať a čo najhlbšie pochopiť – Ježiša Krista. Poznať Ježiša – to je najpodstatnejšie poznanie. Poznám ho? A spoznávam ho čoraz hlbšie?

Štvrtok:

Jedno z najväčších problémov a potom i mnohých bolestí je nepochopenie. Poznáme to v našich medziľudských vzťahov. Ale rovnako ako medzi nami ľuďmi i medzi človekom a Bohom sa nepochopenie javí ako niečo zlé. Zo strany Božej, ak by sme to chceli ľudsky vysvetliť je to „bolesť z nepochopenej a neprijatej lásky“ človeka. Tak plakal náš Pán

Mons. Jan Graubner

Hviezdy

nevidíš z rušnej ulice.
Musíš ísť ďaleko
od mestskej žiary,
vstúpiť do tmavej noci,
aby si videl do sveta hviezd.

Kto celý advent
hľadá do výkladov obchodov,
ťažko objaví zdroj radosti
v hĺbinách Božej lásky,
núkajúcej sa ako dar.

Po Vianociach
mu ostane len starosť
s odkladaním obalov
a znižovaním nadbytočnej
váhy.

Temnoty sa netreba báť.
Pripravuje človeka na to,
aby videl
do hĺb tajomstva.

Kto je kto

nad Jeruzaleмом, lebo „nepoznalo čas svojho navštívenia“ - čas Božej návštevy a preto nezostane v ňom kameň na kameni, bude zničené. A u nás ľudí, keď nepochopíme Božiu lásku je to strata, veľká, ba mohla by byť až nekonečná. Je to premárnenie možnosti prijať nový život a dary nekonečnej hodnoty, ktoré nám Boh ponúka. Ľudia dneška sa žiaľ nezaujímajú o Božiu lásku a o Božie veci. Preto tento mocný Jánov hlas nám Boh dáva zaznievať i dnes. Na čo vlastne čakáme počas adventu? Na Kristov prvý príchod? Ten je už za nami. Na jeho druhý príchod? Toho sa bojíme a neprajeme si ho. Na Vianoce? Možno toto je najlepšie vyjasnenie mentality dneška. Na Vianoce, ako ľudovo hovoríme deťom, na Ježiška, ktorý nám dá darčeky a potom po celý rok na neho zasa zabudneme a budeme žiť, akoby ho už viac nebolo. A tak čakanie na sviatky sa stalo udalosťou obchodnou, ktorú hneď vystrieda ďalšia udalosť. Napokon sa zdá, že dospelý kresťan už nečaká vlastne na nič, možno ešte na pár príjemných chvíľ. Ale naozaj nemáme čo očakávať? Náš problém spočíva v skepticizme dneška, alebo zasa v idealizme minulosti. Čo to znamená? Znamená to, že sme sklamaní, ako učenici idúci do Emauzy. Čakáme v našom živote Krista len ako Boha, ktorý bez nás a za nás vyrieši všetky problémy, podobne ako čarodej jedným úderom čarovného prútika urobí zázrak a všetko sa zmení. A keď sa tak nestane sme sklamaní. Ale rovnakú nedôveru máme, keď očakávame Krista, len ako človeka, ktorý je síce dobrý, chápujúci, ale neveríme mu, že by nám v niečom mohol pomôcť. Kristus, ktorého očakávame, že počas Vianoc vstúpi do nášho obnoveného a očisteného srdca je Boh i človek. Ako človek nás dokonale pozná i pochopí a ako Boh nám môže pomôcť svojou nekonečnou mocou i láskou. Chce dve veci: našu dôveru v jeho moc i lásku a chce i našu snahu, našu spoluprácu, to že konáme ako nám hovoríme a svojim životom ukazuje.

Piatok:

Divadelné predstavenia, filmy či rozhlasové inscenácie, keď zobrazujú Jána Krstiteľa, neraz to prehávajú až do nesprávnych extrémov, akoby Ján bol akýmsi kričiacim a zúrivým divochoom. Prítom si ale neuvedomujú, že okrem akejsi dramatizácie Jánovho silného hlasu hovoria o výkriku tohto sveta v ktorom žijeme. Je to výkrik zo strachu. Máme strach z toho, že dobro, láska, spravodlivosť a ďalšie veľké mravné hodnoty sa stanú v našom svete úplne bezmocnými. Už sa nebojíme toho, že by temnota mohla pohltiť slnko, ktoré by už zajtra nevyšlo. Ale bojíme sa tmy, ktorá vychádza z človeka. A mnohí túto tmú zakúsili v storočí označenom vojnami a mnohí ju pociťujú i dnes, keď strácajú životné istoty, kvôli neporiadku, sebecktu a pýche mnohých. Používajú teda tento Jánov hlas ako výkrik do hluchých uší sveta. Majú strach, že pomaly nebude mať žiaden zmysel usilovať sa o pravdu, čistotu, spravodlivosť, lásku, lebo vo svete teraz platí iba zákon ostrejších lakt'ov, lebo chod sveta dáva za pravdu brutálnym ľuďom bez zábran, a nie svätcom. Panuje pocit, že temné sily naberajú na moci, že dobro je bezmocné. Udrží si dobro vo svete zmysel a silu? Áno, takýto bol Jánov hlas. Hlas túžby po víťazstve pravdy nad lžou, spravodlivosť nad nepravosťou a lásky nad zlobou. A odpoveď na tento hlas prišla. V betlehemskej maštali nám bolo dané znamenie, ktoré dáva odpoveď plnú radosti: „Toto dieťa – jednorodený Boží Syn – je nám dané ako znamenie a záruka, že v dejinách sveta bude nakoniec posledné slovo patriť Bohu. Jemu, ktorý je v ňom pravdou a láskou.“

Sobota:

„Il cielo non é per i poltroni.“ - Nebo nie je pre lenivcov – tak hovoril svätec nedávnych dní. A to isté zaznieva aj z rázneho tónu Jánovho hlasu. Ježiš Kristus už raz prišiel a vykúpil nás na kríži. On je už tu, vo svete. Je tu medzi nami: „Medzi vami stojí ten, ktorého nepoznáte“. A našou úlohou je nájsť ho a spoznať ho. Boha nemožno inak nájsť len tak, že mu ideme v ústrety ako tomu, ktorý prichádza, ktorý chce a čaká, že sa vydáme na cestu. Boha nemožno nájsť iným spôsobom ako takýmto exodom, vykročením z pohodlia našej prítomnosti do skrytého tajomstva prichádzajúcej Božej svätosti. A Boh s nami zaobchádza celkom ľudsky. Vedie nás krok za krokom a čaká na nás. Adventné dni sú akoby tichým zaklopaním na naše zmätené duše, aby sme sa odvážili prísť k tajomnej Božej prítomnosti, ktorá jediná nás môže oslobodiť. Jánovi učenici, keď sa dopočuli kto je Ježiš išli za Ním, rovnako i pastieri, keď počuli hlas Anjela išli do mesta za Ježišom, a Mudrci z východu podstúpili nevšednú a namáhavú cestu, aby sa mu poklonili. A čo urobím ja, aby som sa s ním stretol?

Dostala sa mi do rúk hrubá kniha s názvom Who is who. Píše sa v nej u významných osobností sveta, aby sme vedeli, „kto je kto“. Našiel som tam mená súčasných svetových politikov, vedcov, umelcov a športovcov so základnými údajmi i ich života a s uvedením oblasti, v ktorej vynikajú. Zo zvedavosti som sa pokúsil nájsť aj svoje meno, ale o mne tam nebola ani jediná vetička a s povzdychom som si musel priznať, že pre svet nie som až taký dôležitý...

Významnou osobnosťou, ktorá presahuje rámec vlastného národa i rámec ľudstva, je Ján Krstiteľ. O jeho živote píše v Židovských starožitnostiach slávny židovský historik Flavius:

„Herodes ho dal popraviť, hoci bol vznešeným mužom. Ján napomínal Židov, aby sa usilovali o dokonalosť. Povzbudzoval ich, aby sa cvičili v spravodlivosti jeden k druhému a v zbožnosti voči Bohu, aby mohli byť obmytí krstnou vodou. Ohlasoval, že takýto krst sa bude páčiť Bohu, pretože aj keď im toto pokrstenie slúži iba na posvätenie tela a nedosiahnu ním odčinenie za svoje hriechy a zmierenie s Bohom, ale duša tým, že človek žije spravodlivo, už nehréši. Takéto reči mali mocný účinok a k Jánovi prichádzali veľké zástupy ľudu.“ Ešte dôležitejšiu správu o živote Jána Krstiteľa, presahujúcu jeho význam pre židovský národ, nachádzame vo Svätom písme. Ján sa pripomína celému svetu ako najdôležitejší svedok, ktorý prišiel vydať svedectvo o svetle. A nikto sa mu v tom nevyrovná.

Knihou, v ktorej má byť zapísané naše meno. Je Biblia. Je akoby Božou publikáciou Kto je kto. Hoci v spomínanej svetskej knihe svoje meno nikdy nenájdem, nie je to pre mňa až také dôležité. Kiežby som ho však počul čítať z knihy života, ktorú na konci sveta otvorí Ježiš Kristus. Nemusi tam byť toho o mne veľa, stačí, keď tam budem uvedený. Potešilo by ma to zo všetkého najviac. Asi tušíte prečo...

Róbert Bezák

V piatok 19.decembra pred Vianočnými sviatkami budú navštívení chorí, ktorí nemôžu prísť do kostola.

Sväté omše v 3. Adventnom týždni (B)

16.XII. utorok

18.00 jubilejná-za zudravie a Božiu pomoc

17.XII. streda

17.00 +Silvester Rajtík, manž.Emília. brat Jozef a rodičia

Duchovná obnova

18.XII. štvrtok

18.00 + Ivan Martešík - Počas tejto sv.omše sa bude udeľovať Sviatosť pomazania chorých

19.XII. piatok

18.00 Zamyslenie, sv.omša +František Kulifaj, modlitba pred Najsv. sviatosťou oltárnou

20.XII. sobota

8.00 zamyslenie, sv.omša + Karol Latika
19.00 Modlitba sv.Ruženca a čítanie zo života svätých

Upratovanie kostola č.d. 52 – 75

21.XII. Štvrtá adventná nedeľa (B)

8.00 + Florián Garas a rodičia
9.15 za farníkov

Š I Š K Y Muž čakal na rušnom letisku. Pretože bol veľmi hladný, kúpil si v bufete niekoľko šišiek. Našiel si prázdny stôl a usadil sa pri ňom. Potom sa však rozhodol, že si kúpi aj niečo na pitie. Prišiel opäť k pultu, kúpil si džús a vrátil sa k svojmu stolu. Ale pri stole už sedel niekto iný. Miestnosť bola dosť plná, a tak si pomyslel, že možno to bolo posledné voľné miesto.

Muž natiahol ruku, vybral z vrecúška šišku a začal jesť. Druhý muž sa na neho pozrel, usmial sa a tiež sa ponúkol šiškou z vrecúška na stole.

Prvý muž sotva uveril vlastným očiam. Tento cudzinec si sám vezme z jeho šišiek bez toho, aby sa aspoň spýtal. Pohľadavo sa naňho pozrel a radšej ďalej čítal noviny.

Po chvíli si prvý muž vzal ďalšiu šišku. Druhý urobil to isté. Už bol rozhodnutý niečo mu povedať, ale prerušilo ho hlásenie. Druhý muž vyskočil zo stoličky, ale skôr, ako odišiel, siahol ešte raz do vrecúška. Vybral z neho poslednú šišku a rozlomil ju napoly. S úsmevom na tvári a s poslednou polovicou šišky nechal ohromeného muža sedieť pri stole. Ten sa veľmi čudoval, ako môže byť niekto taký drzý.

O niekoľko sekúnd už hlásili odlet lietadla, ktorým mal letieť prvý muž. Vstal, vzal svoj kabát... a pod ním uvidel malé vrecúško so šiškami. Bolo to jeho vrecúško. Uvedomil si, že muž, o ktorom si v duchu myslel len to najhoršie (veď jedol jeho šišky), je v skutočnosti nevinný. Jednoducho on sám sa ponúkol šiškami niekoho iného.

Jediný spôsob, ako žiť s ľuďmi šťastne, je prehlíadať ich chyby a obdivovať ich dobré vlastnosti.

Anonym

**Sv.Olympia
17. december**

Mladá bohatá vdova Olympia si na svojom majetku nezakladala. Jej jedinou starosťou bolo, aby ho dokázala spravovať a využiť na podporu Cirkvi a chudobných. Poznali ju ako šľachetnú a pokornú kresťanku oplývajúcu nielen hmotným majetkom, ale i hlbokou vierou a zdravým úsudkom.

Olympia sa narodila okolo roku 361 v Carihrade v rodine cisárskeho úradníka. Ako dieťa zostala sirotou, no netrpezlivo nedostatkom, lebo rodičia jej zanechali rozsiahly

majetok. Jej výchovy sa ujal strýko Prokopius, ktorý zastával úrad prefekta hlavného mesta Byzantskej ríše a zveril ju do opatery sestre ikonianskeho biskupa sv. Anfilochia. Táto žena formovala Olympiu predovšetkým na základe Svätého písma. To bola v tých časoch cesta na dosiahnutie kresťanskej zrelosti a dokonalosti.

Olympia mala vďaka svojmu urodzenému pôvodu a bohatstvu pred sebou skvelú kariéru na cisárskom dvore, no jej túžby boli iné. Keď mala niečo vyše dvadsať rokov, vydala sa za zbožného mladého muža, neskoršieho miestodržiteľa Carihradu, ale manželstvo trvalo iba dvadsať mesiacov. Po manželovej smrti odmietala Olympia ponuky na sobáš od vplyvných mužov, medzi ktorými bol aj Elpidius, vnuk cisára Teodózia I. Keď sa jeho strýko dozvedel, že sa mladá vdova nechce stať súčasťou jeho rodiny, veľmi sa nahneval a všetok jej majetok vzal pod svoju správu, kým Olympia nedosiahne 30 rokov. Svätica namiesto vzdoru reagovala priam nadšene. Ďakovala cisárovi, že ju zbavil mnohých starostí s bohatstvom a radila mu, aby ho rozdal Cirkvi. To vladára pobúrilo natoľko, že ju dal strážiť, zakázal jej stretávať sa s biskupmi a bez dovoľenia nesmela vkročiť ani do kostola. Tento trest vzala Olympia ako svoj kríž a žila ako chudobná kajúcnica. Povest' o jej добрote a pokore bola čoskoro známa po celom kraji. Keď sa o jej čnostnom živote po čase dozvedel cisár, oľutoval unáhlený čin a vrátil vdove majetok aj slobodu. Vtedy mohla Olympia realizovať svoj zámer s rozsiahlym dedičstvom. Zakladala chrámy, obdarúvala kláštory a nemocnice, pomáhala chudobným, vykupovala odsúdených z väzenia aj z otroctva. Jej bohatstvo bolo nesmierne - len sv. Jánovi Zlatoústemu darovala desaťtisíc funtov zlata a dvadsaťtisíc striebra pre Chrám sv. Sofie. Spolu s darom slobody naprávala zblúdencov na správnu cestu a rozširovala posolstvo dobrej zvesti. Hoci mala v tom čase iba okolo tridsiatky, carihradský arcibiskup jej udelil pri svojom chráme titul diakonisky, ktorý bol dovtedy rezervovaný iba pre staršie ctihodné ženy. Olympia žila v kláštore, ktorý sama založila. Jeho rehoľnícky pochádzali z dobrých rodín. Kým na počiatku ich bolo iba päťdesiat, ich počet sa čoskoro rozrástol až na dvestopäťdesiat. Jej vzácne rady oceňovali najmä ženy vydaté za pohanov, ale aj vážení cirkevní hodnostári, medzi ktorými nechýbal sv. Gregor Naziánsky, sv. Antiochius či sv. Gregor z Nyssy. Medzi jej najlepších priateľov patrilo sv. Ján Zlatoústý. Keď bol svätec vypovedaný z Carihradu, prenasledovali aj jeho spolupracovníčku Olympiu. I ona musela napokon opustiť mesto. Hoci celý život konala dobro, našli sa závistlivci, ktorí ju krivo obviňovali. Aj keď sa nič z obvinení nepreukázalo, Olympia znášala mnohé príkoria. Napriek tomu si zachovávala veselú myseľ a sústredila okolo seba ďalšie svoje nasledovníčky. Štedro podporovala vo vyhnanstve Jána Zlatoústeho a ten sa jej odplácal listami plnými dobrých rád a duchovnej útechy. Sv. Olympia zomrela v Nikomédii v dnešnom Turecku 25. júla 408.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku